

sammen i Folkets Råd. med samme Rettigheder, da vil Krigens Institution falde. Da vil et vist Mål af Barmhjertighed og Finfølelse gøre sig gældende, og Afsky for al Slags Grusomhed vil da vise sig i al Politik. Enhver, som overhovedet arbejder på Menneskehedens Forædling, virker middelbart direkte henimod en Tid, da Krig vil ophøre.

Derefter talte Mme *Bogelot* fra Paris varmt og indtrængende for Freden.

Det internationale Kvinderåds Præsident, *Lady Aberdeen*, født i Skotland, talte derpå. Hun, som ingen anden, synes kaldet til at føre an i Fredens Sag, hvorved hun har indlagt sig så store Fortjenester. Hun har sammen med sin Mand, Lord Aberdeen, som var Vicekonge i Irland, arbejdet paa at bringe Forsoning mellem England og Irland. Ligesom de begge har søgt at skaffe bedre Vilkår for de fattige Irlændere. Ogsaa i Canada, hvor Lord Aberdeen var Generalmajor, har den udmærkede Kvinde vidst at gøre sin gode Indflydelse gældende, og især støttet og hjulpet Kvindebevægelsen frem. Et Træk af hendes noble Tænkemåde viste hun under Krigen mellem England og Boerne. Hun stod dengang som Formand for alle det internationale Kvinderåds Fredsudvalg, men da den sørgelige Krig udbrød, følte hun sig som Englænderinde uværdig til at være Formand for disse Fredsudvalg, og trak sig tilbage, idet hun bad en anden overtage Førerskabet. I sin Fredstale i Berlin fremhæver hun den sørgelige Kondsgerning, at det ofte er Kvinder, som har givet Anledning til Krige. Bevidstheden herom maa anspore alle Kvinder til at blive Apostle for Freden, såvidt deres Indflydelse kan gøre sig gældende. De må se at få omstyrtet de Idealer, som kun ser Heltemod med klirrende Sabler. Allerede i Barnekamret maa Kvindens Missjon begynde. Mødre og Opdragerinder maa samle Heltehistorier, som intet har med Krig at gøre. Derved venner man Barnet til at forene Begrebet Heltemod med det, som opretholder Livet, istedetfor det, som tilintetgør det. Historier, hvori det moralske Mod at gøre, hvad der er Ret, trods Hån og Modstand, fremstilles fremfor det fysiske Mod. Sådanne Historier findes blandt Mennesker af alle Klasser, blandt Arbejdere, Matroser, Lærere og Lærerinder, Sygeplejersker og Bjergfolk o. s. v. *Lady Aberdeen* udtaler det Ønske, at Fredsvenner i alle Lande vilde opstille en Liste paa Bøger, som indeholde sådanne fredelige Heltehistorier. Foruden disse Bøger for Ungdommen, skulde der i Barnekamrene ophænges Billeder af fredelige Heltegerninger.

Ved Skoleundervisningen om Krigshistorie, skulde man fortrinsvis dvæle ved de Ulykker, Krigen bringer over Hjemmene, over Kvinder og Børn. Lad os håbe, siger hun, at Kvinderne må blive Mændene en Medhjælp i Virksomheden for at få oprettet fri Forbund mellem Nationerne, og derved lægge den Fredens og Tillidens Grundvold, som Verden allerede så længe har ventet på.

Også den gamle, 84aarige Mrs. *Susan Anthony*, fra Amerika, talte Fredens Sag. Hun mente, at den eneste Vej, som kunde føre til varig Fred mellem Nationerne, var Mands og Kvinders Ligestillelse. Så talte Fru *Line Morgenstern* fra Berlin om Freden ved Opdragelsen. Af den Resolutjon, som fra italiensk Side blev foreslået, fremhæves følgende: „Søg at forstå Ånden i de nationale Love; og at bringe den nationale Aand til Udvikling. Behandl alt levende med Retfærdighed og Godhed. Plej Moralen. Søg at udvikle Retfærdighedsfølelsen hos Barnet. Søg daglig at udføre en Handling, som kan hjælpe fremad til Fredens Rige på Jorden“.

M. Bajer,
f. Schlüter.

Lidt om Kvindelighed.

(Sluttet).

II.

Naturfolkenes urolige Nomadeliv afløstes af roligere, mere ordnede Forhold. Ej længere behøvede hver Mand kun at tænke paa at værge sig og sine. Med stigende Kultur blev der Tid til andet Arbejde, thi Krigen, Jagten var ikke mere Hverdagsgerning, Kvinden derimod beholdt sit i langt højere Grad. Ja, netop gennem den mere bundne Levemaade fik hun fuldt op at gøre i Hus og Hjem. Derigennem blev imidlertid de nye Arbejdsfelter paa nogle Undtagelser nær erobrede af Manden; og vilde en Kvinde vove at trænge sig ind var Ordet „ukvindelig“ hurtig paa Læberne. „Magten“ gav Manden „Retten“ til at hindre hende deri, og „kvindelig“ var kun den Gerning, man var vant til at se hende udføre. Vel har der til alle Tider, saa langt tilbage, som vi kender Historien, ogsaa været enkelte fremragende kvindelige Personligheder, som har været store og stærke nok til at bryde igennem de Baand, Samfundet som en Jærnring lagde omkring dem; men de var de faa, Undtagelserne, og i Mændenes egen Interesse har det altid været at holde Kvindekønnet ude fra de Enemærker, de havde tiltrodset sig. Man glemte bare et